

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2019-10-29
Besvaras senast
2019-11-18

Till socialminister Lena Hallengren (S)

2019/20:86 Anhörigstöd

”Nästan var femte svensk vårdar, hjälper eller stödjer regelbundet en närstående som är långvarigt fysiskt eller psykiskt sjuk, som är äldre eller som har en funktionsnedsättning. Anhörigomsorg är vanligare inom lägre inkomstgrupper och 70 procent av de informella vårdgivarna är kvinnor, som generellt påverkas mer negativt än män av att ge anhörigomsorg. Att som anhörig ge vård och omsorg ska vara ett frivilligt åtagande, och anhöriga ska vara trygga med att den omsorg som samhället erbjuder är av god kvalitet. Den omsorg som utförs av anhöriga kvinnor och män är dock omfattande.” Så skriver regeringen i budgetpropositionen för 2020, och fortsätter: ”Regeringen avser att påbörja arbetet med att ta fram en nationell anhörigstrategi.”

Detta är en viktig förbättring. Liberalerna har drivit på för detta under lång tid. När regeringen nu går vidare på egen hand med att börja ta fram denna strategi genom ett uppdrag åt Socialstyrelsen finns det dock ett stort problem: Strategin är enbart tänkt att omfatta anhöriga till äldre personer.

Var fjärde anhörig blir i dag själv sjuk, och anhörigskap begränsas inte av en närståendes ålder. Stöd behövs till varje tyngd anhörig, även till alla de personer som vårdar, hjälper eller stöder unga vuxna med svår psykisk ohälsa, till alla familjemedlemmar till människor med långvarig beroendesjukdom, till alla föräldrar och syskon till människor med svåra funktionsnedsättningar och till alla närstående till människor som drabbas av svår kronisk sjukdom och under lång tid svävar mellan liv och död. Genom att utesluta dessa människor i den nationella anhörigstrategin rumphugger regeringen stödet till anhöriga. Vad ska hända med alla dem som lämnas utanför?

Min bestämda uppfattning är att vi behöver gå åt rakt motsatt håll. I stället för att snäva av stöd och kunskap behöver vi vidga begreppet ”anhöriga”, såväl i lagstiftning som i myndighetsuppdrag. Inte minst behöver vi synliggöra alla de tonåringar som i dag tar ett stort ansvar för föräldrar som inte maktar med.

Som det nu ser ut åsidosätts ett mycket stort antal människor i regeringens plan framåt. De riskerar att få fortsätta att själva bära sin börda.

Med anledning av detta vill jag fråga socialminister Lena Hallengren:

Hur avser regeringen att arbeta strategiskt med stödet till anhöriga som vårdar, hjälper eller stöder andra närstående än äldre med svår fysisk och psykisk ohälsa eller funktionsnedsättning, och varför inkluderas de inte redan från början i arbetet med en nationell anhörigstrategi?

.....

Lina Nordquist (L)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welander